



DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 1 czerwca 1983 r.

Nr 30

TREŚĆ:

Poz.:

OBWIESZCZENIA:

- 143 — Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 maja 1983 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa 429
- 144 — Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 maja 1983 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych 437

143

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 5 maja 1983 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

1. Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zmianie niektórych przepisów o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego i o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. Nr 5, poz. 33) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 47, poz. 280) z uwzględnieniem:

- 1) zmian wprowadzonych ustawą z dnia 23 października 1975 r. o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 34, poz. 185) i objętych jednolitym tekstem ustalonym obwieszczeniem Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 24 października 1975 r. (Dz. U. Nr 34, poz. 188),
- 2) zmian wprowadzonych ustawą z dnia 1 lutego 1983 r. o zmianie niektórych przepisów o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego i o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. Nr 5, poz. 33),
- 3) zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst nie obejmuje:

- 1) następujących przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 47, poz. 280):

a) art. 55 i 59 ust. 1 w brzmieniu:

„Art. 55. W ustawie z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81 oraz z 1974 r. Nr 39, poz. 231) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 9 skreśla się;
- 2) w art. 10 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Członków rad nadzorczych oddziałów Zakładu powołują w $\frac{2}{3}$ wojewodowie (prezydenci miast wyłączo-

nych z województw), a w $\frac{3}{5}$ wojewódzkie rady związków zawodowych.”;

- 3) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. 1. Zakłady pracy opłacają z własnych środków składki na ubezpieczenie społeczne pracowników.

2. Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość składek na ubezpieczenie społeczne,

- 2) zasady, terminy i tryb opłacania składek oraz rozliczania należnych od zakładów pracy składek i wypłaconych przez zakłady pracy:

- a) zasiłków na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 47, poz. 280),

- b) zasiłków rodzinnych na podstawie dekretu z dnia 28 października 1947 r. o ubezpieczeniu rodzinnym (Dz. U. Nr 66, poz. 414, z 1949 r. Nr 18, poz. 109, z 1950 r. Nr 20, poz. 170 i Nr 36, poz. 333 oraz z 1968 r. Nr 3, poz. 6),

- c) świadczeń emerytalnych na podsta-

- wie przepisów o zapotrzeniu emerytalnym i rentowym.
3. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określi w drodze rozporządzenia zarobki stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.”;
- 4) po art. 12 dodaje się art. 12a, 12b, 12c, 12d i 12e w brzmieniu:
- „Art. 12a. 1. Kontrolę prawidłowości wymiaru i opłacania składek na ubezpieczenie społeczne oraz wypłacania i rozliczania przez zakłady pracy świadczeń z ubezpieczenia społecznego przeprowadza Zakład i jego oddziały.
2. Kontrola, o której mowa w ust. 1, należy również do obowiązków jednostek nadrzędnych nad zakładami pracy.
3. Zakład pracy obowiązany jest udostępnić organom, o których mowa w ust. 1 i 2, wszelkie dokumenty i materiały oraz udzielać wyjaśnień i informacji.
- Art. 12b. 1. Składki nie opłacone w terminie podlegają ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej.
2. W razie nieopłacenia składek na ubezpieczenie społeczne przez okres dłuższy niż 6 miesięcy lub opłacania ich w niewłaściwej wysokości — oddział Zakładu może obciążyć zakład pracy dodatkową opłatą do wysokości 100% należnej kwoty składek.
3. Należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne ulegają przedawnieniu po 5 latach licząc od dnia, w którym składka stała się wymagalna.
4. Bieg przedawnienia przerywa każda czynność oddziału Zakładu zmierzająca do ściągnięcia należnych składek, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik; składek nie można jednak dochodzić, jeżeli od terminu ich płatności upłynęło 10 lat.
- Art. 12c. Kto działając w imieniu zakładu pracy:
- 1) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w przewidzianym terminie,
 - 2) zgłasza nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na ubezpieczenie społeczne lub świadczeń z ubezpieczenia społecznego,
 - 3) opłaca choćby w części składki na ubezpieczenie społeczne z wynagrodzenia pracownika,
 - 4) nie dopełnia obowiązku wypłacania pracownikom lub innym uprawnionym osobom należnych im świadczeń z ubezpieczenia społecznego,
- podlega karze grzywny do 5.000 zł.
- Art. 12d. W sprawach o wykroczenia, o których mowa w art. 12c, orzekają kolegia do spraw wykroczeń na wniosek oddziału Zakładu.
- Art. 12e. Okresy zatrudnienia wpisuje się do legitymacji ubezpieczeniowych. Wzory legitymacji ubezpieczeniowych, tryb ich wydawania i sposób dokonywania w nich wpisów określa instrukcja Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych wydana w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych.”
- „Art. 59. 1. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r. — z tym że przepisy art. 24 i 25 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1976 r.”,
- b) art. 52 ust. 2 i 3, art. 53, art. 58 ust. 2 oraz art. 59 ust. 2 jako wygasłych,
- c) art. 56 i 57 jako dotyczących zmian w przepisach wygasłych;
- 2) art. 2 i 4 ustawy z dnia 23 października 1975 r. o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 34, poz. 185) w brzmieniu:
- „Art. 2. 1. Zasiłki, do których prawo powstało przed dniem wejścia w życie ustawy, do czasu ustania tego prawa wypłaca się w wysokości wynikającej z dotychczasowych przepisów.
2. Zmniejszenie wysokości zasiłków wynikające z przepisów art. 1 pkt 2 i 6 stosuje się, jeżeli okoliczności uzasadniające to zmniejszenie nastąpiły począwszy od dnia wejścia w życie ustawy.”
- „Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1975 r.”;
- 3) art. 2 ust. 2 i art. 15 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zmianie niektórych przepisów o świadczeniach z

ubezpieczenia społecznego i o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. Nr 5, poz. 33) w brzmieniu:

„2. Zasiłki z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, do których prawo powstało przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, wypłaca się na zasadach i w wysokości określonych w przepisach dotychczasowych”.

„Art. 15. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1983 r., z tym że przepisy tej ustawy dotyczące zasiłku chorobowego oraz art. 8 pkt 1 i art. 9 pkt 1 wchodzi w życie z dniem 1 marca 1983 r.”

Załącznik do obwieszczenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 5 maja 1983 r. (poz. 143)

USTAWA

z dnia 17 grudnia 1974 r.

o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. Świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego na warunkach i w wysokości określonych ustawą przysługują pracownikom i ich rodzinom w razie choroby i macierzyństwa.

Art. 2. Świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa obejmują:

- 1) zasiłek chorobowy — w razie niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby,
- 2) zasiłek wyrównawczy — w razie podjęcia przez pracownika ze względu na stan zdrowia pracy za obniżonym wynagrodzeniem,
- 3) zasiłek porodowy — z tytułu urodzenia dziecka,
- 4) zasiłek macierzyński — w okresie urlopu macierzyńskiego,
- 5) zasiłek opiekuńczy — w razie konieczności osobistego sprawowania przez pracownika opieki nad dzieckiem lub chorym członkiem rodziny,
- 6) zasiłek pogrzebowy — w razie śmierci pracownika lub członka jego rodziny.

Art. 3. 1. Świadczenia określone ustawą przysługują z tytułu zatrudnienia pracownika na obszarze Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Rada Ministrów określi zasady, wysokość i tryb przyznawania świadczeń w razie choroby i macierzyństwa obywatelom polskim delegowanym do pracy za granicą w polskich misjach dyplomatycznych, urzędach konsularnych lub w innych placówkach.

Art. 4. 1. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) obywateli państw obcych zatrudnionych w obcych misjach dyplomatycznych, urzędach konsularnych lub w międzynarodowych instytucjach i nie mających w Polsce stałego pobytu, jeżeli umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej,
- 2) małżonka zatrudnionego w zakładzie pracy prowadzonym przez drugiego z małżonków,
- 3) osób zatrudnionych w zakładzie pracy prowadzonym przez ich najbliższego krewnego lub powinowatego na własny lub wspólny rachunek, jeżeli podlegają — jako osoby współpracujące — ubezpieczeniu na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników lub innych przepisów określających zasady ubezpieczenia osób współpracujących.

2. Osoby zatrudnione przez najbliższego krewnego lub powinowatego i nie podlegające ubezpieczeniu na

podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników lub innych przepisów określających zasady ubezpieczenia osób współpracujących mają prawo do świadczeń określonych ustawą, jeżeli:

- 1) nie pozostają z nim we wspólnym gospodarstwie domowym,
- 2) zgłoszone zostały do ubezpieczenia społecznego przed powstaniem okoliczności uzasadniających prawo do tych świadczeń.

3. Za najbliższego krewnego lub powinowatego w rozumieniu ust. 2 uważa się dziecko własne i przysposobione oraz dziecko obce przyjęte na wychowanie, pasierba, rodziców, osobę przysposabiającą, ojczyma, macochę, wnuka, dziadków, rodzeństwo, teściów, zięcia, synową, szwagra i szwagierkę.

Rozdział 2

Zasiłek chorobowy.

Art. 5. 1. Zasiłek chorobowy przysługuje pracownikowi, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania zatrudnienia.

2. Na równi z niezdolnością do pracy z powodu choroby traktuje się niemożność wykonywania pracy:

- 1) w wyniku decyzji lub orzeczenia właściwego organu albo zakładu służby zdrowia podjętych z przyczyn przewidzianych przepisami o zwalczaniu chorób zakaźnych,
- 2) z powodu przebywania w zamkniętym zakładzie opieki zdrowotnej w celu leczenia nałogu alkoholizmu.

Art. 6. 1. Zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu zatrudnienia, nie później jednak niż w ciągu:

- 1) trzech miesięcy — w razie zachorowania na brucellozę, gruźlicę, wściekliznę, zakaźne zapalenie wątroby lub zimnicę,
- 2) jednego miesiąca — w razie zachorowania na inne choroby, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej trzydzieści dni.

2. W wypadkach, o których mowa w ust. 1, zasiłek chorobowy nie przysługuje, jeżeli:

- 1) po rozwiązaniu stosunku pracy pracownik podjął inną działalność zarobkową,
- 2) rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło po wyczerpaniu prawa do zasiłku albo wskutek przejścia na emeryturę lub rentę.

Art. 7. 1. Pracownik nabywa prawo do zasiłku chorobowego:

- 1) bez względu na okres pozostawania w zatrudnieniu — jeżeli jest zatrudniony na czas nie określony lub na okres wstępny,
- 2) po przepracowaniu co najmniej jednego miesiąca — jeżeli jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny, na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie jest wymagany, jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy, chorobą zawodową lub przyczynami określonymi w art. 5 ust. 2 pkt 1.

Art. 8. Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 5 ust. 2 — nie dłużej jednak niż przez sześć miesięcy, a jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została gruźlicą — nie dłużej niż przez dziewięć miesięcy.

Art. 9. 1. Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 5 ust. 2.

2. Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała trzydziestu dni.

Art. 10. Jeżeli po upływie okresu zasiłkowego pracownik jest nadal niezdolny do pracy z powodu choroby, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy, wypłata zasiłku chorobowego może być przedłużona na okres tego leczenia — nie dłużej jednak niż na okres dalszych trzech miesięcy.

Art. 11. 1. Miesięczny zasiłek chorobowy — z zastrzeżeniem ust. 2—4 — wynosi:

- 1) 100% wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru zasiłku — dla pracowników mających okres zatrudnienia dłuższy niż 8 lat,
- 2) 80% wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru zasiłku — dla pracowników mających okres zatrudnienia od 3 do 8 lat,
- 3) 75% wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru zasiłku — dla pracowników mających okres zatrudnienia krótszy niż 3 lata.

2. Zasiłek chorobowy za każde pierwsze 3 dni niezdolności do pracy z powodu choroby wynosi 50% wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru zasiłku.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się, jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została chorobami, których wykaz określa Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

4. Miesięczny zasiłek chorobowy wynosi jednakże 100% wynagrodzenia stanowiącego podstawę wymiaru zasiłku bez względu na okres zatrudnienia pracownika:

- 1) od pierwszego dnia niezdolności do pracy z powodu choroby, jeżeli niezdolność do pracy powstała wskutek wypadku przy pracy, wypadku w drodze do pracy lub z pracy albo wskutek choroby zawodowej,

- 2) od pierwszego dnia niezdolności do pracy z powodu choroby, jeżeli niezdolność do pracy przypada na okres ciąży,

- 3) za okres nieprzerwanej niezdolności do pracy trwającej ponad 30 dni — począwszy od trzydziestego pierwszego dnia tej niezdolności.

5. Zasiłek chorobowy wypłaca się za każdy dzień niezdolności do pracy, nie wyłączając dni wolnych od pracy.

6. Przy ustalaniu okresu zatrudnienia, od którego zależy wysokość zasiłku chorobowego, uwzględnia się również okresy poprzedniego zatrudnienia.

7. Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia okresy równorzędne z okresami zatrudnienia, podlegające wliczeniu do okresu zatrudnienia, od którego zależy wysokość zasiłku chorobowego, a także może ustalić krótszy okres zatrudnienia, uprawniający do zasiłku w wysokości określonej w ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 12. 1. Podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone pracownikowi za okres 3 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku. Podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za jeden dzień niezdolności do pracy z powodu choroby stanowi jedna trzydziesta część tego wynagrodzenia.

2. Przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego uwzględnia się składniki wynagrodzenia z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy w normalnym, obowiązującym pracownika czasie pracy, z wyjątkiem składników wynagrodzenia określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 13 pkt 1.

3. Jeżeli wynagrodzenie podlega podatkowi od wynagrodzeń i składce na cele emerytalne, za podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przyjmuje się wynagrodzenie pomniejszone o kwoty podatku i składki.

Art. 13. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia określa:

- 1) składniki wynagrodzenia, których nie uwzględnia się przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego,
- 2) wypadki, w których ze względu na charakter pracy lub zasady wynagradzania za podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przyjmuje się wynagrodzenie z innego okresu niż wymieniony w art. 12 ust. 1,
- 3) wypadki, w których za podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przyjmuje się kwoty ryczałtowe, i wysokość tych kwot,
- 4) szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru i obliczania zasiłku chorobowego.

Art. 14. 1. Zasiłek chorobowy nie przysługuje za okresy niezdolności do pracy, w których pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia. Okresy te wlicza się do okresu zasiłkowego.

2. Zasiłek chorobowy nie przysługuje również za okresy niezdolności do pracy przypadającej w czasie:

- 1) urlopu bezpłatnego,
- 2) tymczasowego aresztowania,
- 3) odbywania kary pozbawienia wolności.

Art. 15. 1. Pracownikowi odsuniętemu od pracy w trybie określonym w art. 5 ust. 2 pkt 1 z powodu podejrzenia o nosicielstwo zarazków choroby zakaźnej zasiłek chorobowy nie przysługuje, jeżeli nie podjął pro-

ponowanej mu przez zakład pracy innej pracy nie zabronionej takim osobom, odpowiadającej jego kwalifikacjom zawodowym, lub pracy, do której może być przyuczony.

2. Pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek pracy bez wypowiedzenia z powodu stwierdzenia w trybie określonym w art. 5 ust. 2 pkt 1 nosicielstwa zarasków choroby zakaźnej, zasiłek chorobowy nie przysługuje, jeżeli:

- 1) nie zgłosił się w ciągu siedmiu dni od rozwiązania stosunku pracy w organie do spraw zatrudnienia o skierowanie do pracy albo
- 2) odmówił podjęcia pracy proponowanej mu przez organ do spraw zatrudnienia odpowiadającej posiadanym przez niego kwalifikacjom zawodowym lub pracy, do której może być przyuczony.

Art. 16. 1. Zasiłek chorobowy nie przysługuje za cały okres niezdolności do pracy, jeżeli niezdolność ta spowodowana została rozmyślnie przez udział w bójce lub pobiciu albo w wyniku innego umyślnego przestępstwa lub wykroczenia.

2. Okoliczności, o których mowa w ust. 1, stwierdza się na podstawie orzeczenia sądu lub postanowienia prokuratora o warunkowym umorzeniu postępowania albo orzeczenia kolegium do spraw wykroczeń.

Art. 17. Pracownikowi, którego niezdolność do pracy spowodowana została nadużyciem alkoholu, zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres pierwszych trzech dni tej niezdolności.

Art. 18. 1. Pracownik wykonujący w czasie zwolnienia lekarskiego od pracy inną pracę zarobkową lub uciążliwe czynności mogące przedłużyć okres niezdolności do pracy albo wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia — traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia.

2. Okoliczności, o których mowa w ust. 1, ustala się w trybie przewidzianym w art. 55 ust. 2.

Art. 19. 1. Pracownikowi, który:

- 1) utracił prawo do zasiłku chorobowego z przyczyn określonych w art. 16—18, w razie nabycia prawa do takiego zasiłku w wyniku kolejnej niezdolności do pracy,
- 2) opuścił bez usprawiedliwienia choćby jeden dzień pracy,
- 3) porzucił pracę lub z którym rozwiązano stosunek pracy bez wypowiedzenia z jego winy,

zasiłek chorobowy wypłaca się w okresie jednego roku w wysokości zmniejszonej o 25%.

2. Okres jednego roku liczy się od dnia:

- 1) ustania niezdolności do pracy, za którą pracownik utracił prawo do zasiłku — w wypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1,
- 2) następującego po dniu nie usprawiedliwionej nieobecności w pracy — w wypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2,
- 3) w którym pracownik ponownie podjął pracę — w wypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

3. Zmniejszenia, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się, jeżeli:

- 1) niezdolność do pracy powstała wskutek wypadku przy pracy, wypadku w drodze do pracy lub z pracy albo wskutek choroby zawodowej,
- 2) niezdolność do pracy przypada na okres ciąży.

Rozdział 3

Świadczenie rehabilitacyjne.

Art. 20. 1. Pracownikowi, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy, przysługuje świadczenie rehabilitacyjne.

2. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

3. O okolicznościach, o których mowa w ust. 1 i 2, orzekają komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia. Orzeczenie komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia stanowi podstawę do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego.

4. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej, określa w drodze rozporządzenia zasady i tryb orzekania w sprawach, o których mowa w ust. 1—3.

Art. 21. Świadczenie rehabilitacyjne wynosi 75% wynagrodzenia, które stanowiło podstawę wymiaru zasiłku chorobowego, a jeżeli niezdolność do pracy powstała wskutek wypadku przy pracy, wypadku w drodze do pracy lub z pracy albo wskutek choroby zawodowej — 100% tego wynagrodzenia.

Art. 22. Przepis art. 53 § 5 Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio do pracownika pobierającego świadczenie rehabilitacyjne, jeżeli zgłosi on swój powrót do zakładu pracy niezwłocznie po wyczerpaniu tego świadczenia, choćby nastąpiło to po upływie 6 miesięcy od rozwiązania stosunku pracy.

Art. 23. Ilekroć w przepisach o ubezpieczeniu społecznym, o zaopatrzeniu emerytalnym, a także w przepisach, które uzależniają uprawnienia od dochodu rodziny, jest mowa o zasiłku chorobowym, należy przez to rozumieć również świadczenie rehabilitacyjne.

Art. 24. Przepisy art. 11 ust. 5, art. 13, 14, 16, 18 i 19 stosuje się odpowiednio do świadczenia rehabilitacyjnego.

Rozdział 4

Zasiłek wyrównawczy.

Art. 25. 1. Zasiłek wyrównawczy przysługuje pracownikowi ze zmniejszoną sprawnością do pracy, którego wynagrodzenie uległo obniżeniu wskutek poddania się rehabilitacji zawodowej w celu adaptacji lub przyuczenia do określonej pracy.

2. W wypadkach, o których mowa w ust. 1, zasiłek wyrównawczy przysługuje przez okres rehabilitacji — nie dłużej jednak niż przez dwadzieścia cztery miesiące.

3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia szczegółowe warunki i zasady przyznawania zasiłku wyrównawczego pracownikom wymienionym w ust. 1.

Art. 26. 1. Zasiłek wyrównawczy przysługuje również pracownikowi, którego wynagrodzenie uległo obniżeniu wskutek podjęcia pracy w tym samym lub innym zakładzie pracy w związku ze stwierdzeniem w trybie określonym w art. 5 ust. 2 pkt 1 nosicielstwa zarasków choroby zakaźnej.

2. W wypadkach, o których mowa w ust. 1, zasiłek wyrównawczy przysługuje przez okres pracy z obniżonym wynagrodzeniem, nie dłużej jednak przez trzy miesiące.

Art. 27. 1. Zasiłek wyrównawczy stanowi różnicę między przeciętnym miesięcznym pełnym wynagrodzeniem z okresu ostatnich 3 miesięcy zatrudnienia przed powstaniem prawa do tego zasiłku a wynagrodzeniem miesięcznym osiąganym podczas pracy w warunkach określonych w art. 25 ust. 1 lub w art. 26 ust. 1.

2. Przy ustalaniu wysokości zasiłku wyrównawczego stosuje się odpowiednio przepisy art. 12 ust. 3, art. 13 pkt 2—4 i art. 34 ust. 3.

Art. 28. 1. W razie zbiegu prawa do zasiłku wyrównawczego i do świadczenia wyrównawczego, określonego w przepisach o świadczeniach pieniężnych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, wypłaca się zasiłek wyrównawczy.

2. Zasiłek wyrównawczy nie przysługuje pracownikowi uprawnionemu do emerytury lub renty.

Art. 29. Rada Ministrów może określić w drodze rozporządzenia inne wypadki niż wymienione w art. 25 ust. 1 i art. 26 ust. 1, w których przysługuje zasiłek wyrównawczy.

Rozdział 5

Zasiłek porodowy.

Art. 30. 1. Zasiłek porodowy przysługuje pracownicy z tytułu:

- 1) urodzenia dziecka lub przyjęcia dziecka na wychowanie, jeżeli z tego tytułu korzysta z urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego,
- 2) urodzenia dziecka lub przyjęcia dziecka na wychowanie i wystąpienia do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie jego przysposobienia w okresie korzystania z urlopu bezpłatnego udzielonego dla sprawowania opieki nad małymi dziećmi,
- 3) urodzenia dziecka po ustaniu zatrudnienia, jeżeli rozwiązanie umowy o pracę w okresie ciąży nastąpiło:
 - a) z powodu likwidacji zakładu pracy,
 - b) z naruszeniem przepisów prawa, a pracownica otrzymała z tego tytułu odszkodowanie.

2. Zasiłek porodowy przysługuje również nie zatrudnionej żonie pracownika, która pozostaje z nim we wspólności małżeńskiej.

Art. 31. 1. Zasiłek porodowy wypłaca się w wysokości dwukrotnego zasiłku rodzinnego, jaki przysługiwałby na urodzone dziecko, niezależnie od tego, czy przysługuje zasiłek rodzinny — nie mniej jednak niż 2.500 zł.

2. W razie urodzenia więcej niż jednego dziecka przy jednym porodzie zasiłek porodowy przysługuje na każde urodzone dziecko.

3. Osobom uprawnionym do zasiłku porodowego nie wypłaca się, przewidzianego w odrębnych przepisach, jednorazowego zasiłku z tytułu urodzenia dziecka.

4. Rada Ministrów może podwyższać w drodze rozporządzenia wysokość zasiłku porodowego.

Rozdział 6

Zasiłek macierzyński.

Art. 32. 1. Zasiłek macierzyński przysługuje pracownicy uprawnionej w myśl Kodeksu pracy do urlopu ma-

cierszyńskiego z tytułu urodzenia dziecka lub do urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego z tytułu przyjęcia dziecka na wychowanie.

2. Zasiłek przysługuje za okres urlopu macierzyńskiego lub urlopu udzielonego na warunkach urlopu macierzyńskiego.

Art. 33. 1. Zasiłek macierzyński przysługuje również w razie:

- 1) urodzenia dziecka lub przyjęcia dziecka na wychowanie i wystąpienia do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie jego przysposobienia, w okresie korzystania z urlopu bezpłatnego udzielonego dla sprawowania opieki nad małymi dziećmi,
- 2) urodzenia dziecka po ustaniu zatrudnienia, jeżeli rozwiązanie umowy o pracę w okresie ciąży nastąpiło w warunkach określonych w art. 30 ust. 1 pkt 3.

2. W wypadkach, o których mowa w ust. 1, zasiłek macierzyński przysługuje za okres odpowiadający części urlopu macierzyńskiego przypadającej po porodzie.

3. Pracownicy, z którą rozwiązano umowę o pracę w okresie ciąży z powodu likwidacji zakładu pracy i której nie zapewniono innego zatrudnienia, przysługuje do dnia porodu zasiłek w wysokości zasiłku macierzyńskiego.

Art. 34. 1. Miesięczny zasiłek macierzyński wynosi 100% wynagrodzenia.

2. Za każdy dzień urlopu macierzyńskiego lub urlopu udzielonego na warunkach urlopu macierzyńskiego, nie wyłączając dni wolnych od pracy, wypłaca się jedną trzynastą część zasiłku miesięcznego.

3. Podstawę wymiaru zasiłku macierzyńskiego stanowi przeciętne miesięczne pełne wynagrodzenie wypłacone pracownicy za okres 3 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstało prawo do tego zasiłku, z wyłączeniem nagród i składników wynagrodzenia nie mających charakteru stałego, określonych przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia.

4. Jeżeli w miesiącu kalendarzowym poprzedzającym miesiąc, w którym powstało prawo do zasiłku macierzyńskiego, pracownica pobierała dodatek wyrównawczy na podstawie art. 179 § 2 Kodeksu pracy, przy ustalaniu wysokości zasiłku uwzględnia się również ten dodatek.

5. Do zasiłku macierzyńskiego stosuje się przepisy art. 12 ust. 3, art. 13 pkt 2—4 i art. 14.

Rozdział 7

Zasiłek opiekuńczy.

Art. 35. 1. Zasiłek opiekuńczy przysługuje pracownikowi zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad:

- 1) dzieckiem w wieku do lat ośmiu w wypadku:
 - a) nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, przedszkola lub szkoły, do których dziecko uczęszcza,
 - b) porodu lub choroby małżonka pracownika, stale opiekującego się dzieckiem, jeżeli poród lub choroba uniemożliwia temu małżonkowi sprawowanie opieki,
 - c) pobytu małżonka pracownika, stale opiekującego się dzieckiem, w zamkniętym zakładzie opieki zdrowotnej,

- 2) chorym dzieckiem w wieku do lat czternastu,
- 3) innym chorym członkiem rodziny.

2. Za członków rodziny, o których mowa w ust. 1 pkt 3, uważa się małżonka, rodziców, teściów, dziadków, wnuki, rodzeństwo oraz dzieci w wieku ponad czternaście lat — jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z pracownikiem.

3. Za dzieci w rozumieniu ust. 1 i 2 uważa się dzieci własne pracownika lub jego małżonka oraz dzieci przysposobione, a także dzieci obce przyjęte na wychowanie i utrzymanie.

Art. 36. Jeżeli oboje rodzice pracują, zasiłek z tytułu sprawowania opieki nad dzieckiem przysługuje matce dziecka, a ojcu tylko wtedy, gdy matka przebywa poza miejscem zamieszkania albo nie może sprawować opieki z powodu choroby lub porodu.

Art. 37. 1. Zasiłek opiekuńczy przysługuje przez okres zwolnienia pracownika od pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki, nie dłużej jednak niż przez okres:

- 1) sześćdziesięciu dni w roku kalendarzowym — jeżeli opieka sprawowana jest nad dziećmi, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 1 i 2,
- 2) czternastu dni w roku kalendarzowym — jeżeli opieka sprawowana jest nad innymi członkami rodziny, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 3.

2. Zasiłek opiekuńczy może być przyznany łącznie na opiekę nad dziećmi i innymi członkami rodziny za okres nie dłuższy niż sześćdziesiąt dni w roku kalendarzowym.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się niezależnie od liczby członków rodziny uprawnionych do zasiłku z tytułu sprawowania opieki oraz bez względu na liczbę dzieci i innych członków rodziny wymagających opieki.

Art. 38. Zasiłek opiekuńczy nie przysługuje, jeżeli poza pracownikiem są inni domownicy mogący zapewnić opiekę dziecku lub choremu członkowi rodziny. Nie dotyczy to jednak opieki sprawowanej przez pracującą matkę nad chorym dzieckiem do lat dwu.

Art. 39. 1. Miesięczny zasiłek opiekuńczy wynosi 100% wynagrodzenia.

2. Do zasiłku opiekuńczego stosuje się odpowiednio przepisy art. 11 ust. 5 oraz art. 12—14.

Art. 40. 1. Pracownik traci prawo do zasiłku opiekuńczego za okres, na który został zwolniony od pracy, jeżeli wykorzystuje to zwolnienie dla innych celów niż dla sprawowania opieki.

2. Pracownikowi, który:

- 1) utracił prawo do zasiłku opiekuńczego z przyczyn określonych w ust. 1 w razie kolejnego nabycia prawa do takiego zasiłku,
- 2) opuścił bez usprawiedliwienia choćby jeden dzień pracy,
- 3) porzucił pracę lub z którym rozwiązano stosunek pracy bez wypowiedzenia z jego winy,

zasiłek opiekuńczy wypłaca się w okresie jednego roku w wysokości zmniejszonej o 25%. Przepis art. 19 ust. 2 i ust. 3 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 8

Zasiłek pogrzebowy.

Art. 41. Zasiłek pogrzebowy przysługuje w razie śmierci:

- 1) pracownika pozostającego w zatrudnieniu lub korzystającego z urlopu bezpłatnego albo pobierającego zasiłek chorobowy lub macierzyński,
- 2) członka rodziny pracownika, który w chwili śmierci nie zarabkował i pozostawał we wspólnym gospodarstwie domowym z pracownikiem albo do którego utrzymania przyczyniał się pracownik.

Art. 42. 1. Zasiłek pogrzebowy przysługuje osobie, która pokryła koszty pogrzebu.

2. W razie poniesienia kosztów pogrzebu przez więcej niż jedną osobę zasiłek pogrzebowy ulega podziałowi między te osoby — proporcjonalnie do poniesionych kosztów pogrzebu.

Art. 43. 1. Jeżeli koszty pogrzebu zostały pokryte przez małżonka, rodziców, dzieci, wnuki lub rodzeństwo albo przez inną osobę, która do chwili śmierci zmarłego pozostawała z nim we wspólnym gospodarstwie domowym, zasiłek pogrzebowy przysługuje w wysokości:

- 1) dwumiesięcznego wynagrodzenia zmarłego pracownika,
- 2) jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika — w razie śmierci członka jego rodziny.

2. Przy ustalaniu wysokości zasiłku pogrzebowego stosuje się odpowiednio przepisy art. 12 ust. 1 i 3, art. 13 pkt 2—4 oraz art. 34 ust. 3.

Art. 44. Jeżeli koszty pogrzebu zostały pokryte przez osobę inną niż określona w art. 43 ust. 1, zasiłek pogrzebowy przysługuje w wysokości faktycznie poniesionych kosztów pogrzebu, jednak w kwocie nie wyższej niż określona w tym przepisie.

Art. 45. Osobom, o których mowa w art. 43 ust. 1, zasiłek pogrzebowy przysługuje również w razie pokrycia kosztów pogrzebu przez Państwo lub zakład pracy.

Art. 46. 1. W razie zbiegu prawa do zasiłku pogrzebowego z dwóch lub więcej tytułów przysługuje tylko jeden — wyższy zasiłek.

2. Zasiłek pogrzebowy wypłaca się niezależnie od odprawy pośmiertnej przewidzianej w Kodeksie pracy.

Art. 47. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa w drodze rozporządzenia najniższe kwoty zasiłku pogrzebowego.

Rozdział 9

Postępowanie w sprawach zasiłków oraz zasady ich wypłacania.

Art. 48. 1. Prawo do zasiłków określonych w ustawie i ich wysokość ustalają oraz zasiłki te wypłacają:

- 1) uspołecznione zakłady pracy — swoim pracownikom w czasie trwania ich zatrudnienia, a także po ustaniu zatrudnienia, jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ustaniem zatrudnienia,
- 2) oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych — pracownikom nie uspołecznionych zakładów pracy oraz

pracownikom uspołecznionych zakładów pracy w wypadkach, o których mowa w art. 6.

2. Zakład Ubezpieczeń Społecznych może powierzyć ustalanie prawa do zasiłków oraz ich wypłatę również nie uspołecznionym zakładom pracy.

Art. 49. 1. Pracownik, któremu zasiłki określone w ustawie wypłaca zakład pracy, może wystąpić z wnioskiem do oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o ustalenie uprawnień do zasiłku, jeżeli uważa, że zostały naruszone przez zakład pracy jego uprawnienia w tym zakresie.

2. Z wnioskiem o ustalenie uprawnień do zasiłku przysługującego pracownikowi może wystąpić do oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych także zakład pracy.

3. Środki odwoławcze od ustaleń oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, o których mowa w ust. 1 i 2, określają odrębne przepisy.

Art. 50. 1. Przy ustalaniu prawa do zasiłku dowody stwierdzające czasową niezdolność do pracy z powodu choroby, przewidywaną datę porodu, chorobę członka rodziny powodującą konieczność sprawowania opieki, okres pobytu w zamkniętym zakładzie opieki zdrowotnej — stanowią odpowiednie zaświadczenia zakładów służby zdrowia.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określa w drodze rozporządzenia zasady i tryb orzekania oraz zasady kontroli orzecznictwa lekarskiego w sprawach, o których mowa w ust. 1.

3. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych może określić inne wymagane dowody, poza wymienionymi w ust. 1, stanowiące podstawę wypłaty zasiłków.

Art. 51. Zasiłki porodowe i pogrzebowe wypłaca się niezwłocznie po zajściu okoliczności uzasadniających wypłatę tych zasiłków; pozostałe zasiłki zakłady pracy wypłacają w terminach przyjętych dla wypłaty wynagrodzeń, a oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych bieżąco po stwierdzeniu uprawnień.

Art. 52. 1. Zasiłki wypłaca się osobie, której zasiłki te przysługują, lub osobie przez nią upoważnionej albo osobie, do której rąk wypłaca się wynagrodzenie pracownika.

2. Jeżeli pracownik przebywa w zakładzie lecznictwa zamkniętego, zasiłki wypłaca się jego małżonkowi lub osobie sprawującej opiekę nad jego dziećmi.

3. W razie śmierci pracownika przed podjęciem należnego mu zasiłku, zasiłek wypłaca się osobom uprawnionym do podjęcia wynagrodzenia pracownika.

Art. 53. 1. Wypłatę zasiłku wstrzymuje się, jeżeli prawo do zasiłku ustało albo okaże się, że prawo takie w ogóle nie istniało.

2. Jeżeli bezpodstawną wypłatą zasiłku nastąpiła z winy pracownika lub wskutek okoliczności, o których mowa w art. 16—18 oraz art. 40, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu z należnych pracownikowi zasiłków bieżących lub ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej.

3. Decyzja oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie zwrotu bezpodstawnie pobranych zasiłków stanowi tytuł wykonawczy w postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 54. 1. Prawo do zasiłku chorobowego, wyrównawczego, macierzyńskiego oraz opiekuńczego przedawnia się po upływie sześciu miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który zasiłek przysługuje.

2. Prawo do zasiłku porodowego i pogrzebowego przedawnia się po upływie sześciu miesięcy od dnia, w którym prawo to powstało.

3. Jeżeli niezgłoszenie roszczenia o wypłatę zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej, termin sześciu miesięcy liczy się od dnia, w którym ustała przeszkoda uniemożliwiająca zgłoszenie roszczenia.

4. Jeżeli niewypłacanie zasiłku w całości lub w części było następstwem błędu zakładu pracy albo oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do zasiłku przedawnia się po upływie trzech lat.

Art. 55. 1. Zakłady pracy obowiązane są przy udziale zakładowych organizacji związkowych i organów służby zdrowia systematycznie analizować kształtowanie się absencji chorobowej i jej przyczyny oraz podejmować odpowiednie środki w celu ich usunięcia.

2. Zakłady pracy oraz organy ubezpieczeń społecznych są uprawnione do kontrolowania, czy pracownicy wykorzystują zwolnienia od pracy zgodnie z ich celem.

3. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej ustali wytyczne w sprawie zasad i trybu kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich od pracy.

Art. 56. Przepisy art. 48—55 stosuje się odpowiednio do świadczenia rehabilitacyjnego.

Art. 57. 1. Świadczenia określone w ustawie mogą być przyznane w drodze wyjątku, jeżeli wskutek szczególnych okoliczności nie są spełnione warunki wymagane do przyznania tych świadczeń.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustala zasady i tryb przyznawania świadczeń w drodze wyjątku.

Rozdział 10

Przepisy szczególne.

Art. 58. 1. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do:

- 1) adwokatów z tytułu pracy w zespołach adwokackich,
- 2) członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, z uwzględnieniem przepisów dekretu z dnia 4 marca 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 135).

2. Przepisy ustawy, z wyjątkiem przepisów dotyczących zasiłku wyrównawczego i opiekuńczego, stosuje się również do osób wykonujących pracę nakładczą, spełniających warunki wymagane do uznania ich za pracowników w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

3. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia rozciągnąć przepisy ustawy na osoby duchowne oraz członków zakonów wykonujących niektóre prace w ramach organizacji kościelnej lub zakonnej i określić zasady stosowania tych przepisów,

Art. 59. Rada Ministrów może ustalić w drodze rozporządzenia zasady i tryb pokrywania przez zakłady pracy części wydatków na świadczenia określone w ustawie.

Art. 60. Ustawa nie narusza przepisów szczególnych regulujących odmiennie zasady przyznawania, ustalania wysokości i wypłaty zasiłków z ubezpieczenia społecznego.

Rozdział 11

Przepisy końcowe.

Art. 61. W sprawach unormowanych niniejszą ustawą tracą moc wszelkie przepisy, a w szczególności:

- 1) ustawa z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396, z 1934 r. Nr 95, poz. 855, z 1936 r. Nr 3, poz. 24, z 1938 r. Nr 3, poz. 15, Nr 26, poz. 227 i Nr 29, poz. 258, z 1939 r. Nr 71, poz. 476, z 1944 r. Nr 4, poz. 19, Nr 5, poz. 24 i Nr 9, poz. 44, z 1945 r. Nr 43, poz. 240, z 1946 r. Nr 4, poz. 28 i Nr 6, poz. 57, z 1947 r. Nr 2, poz. 4 i Nr 66, poz. 413, z 1948 r. Nr 27, poz. 183, z 1949 r. Nr 18, poz. 109, z 1950 r. Nr 36, poz. 333 i 334 oraz Nr 44,

- poz. 407, z 1951 r. Nr 17, poz. 138, Nr 41, poz. 313 i Nr 67, poz. 466, z 1954 r. Nr 22, poz. 78 i Nr 30, poz. 116, z 1958 r. Nr 35, poz. 154, z 1968 r. Nr 3, poz. 6 i 12 oraz z 1972 r. Nr 27, poz. 190 i 191),
- 2) dekret z dnia 29 września 1945 r. o uiszczaniu przez pracodawców całości składek na ubezpieczenie społeczne i na Fundusz Pracy (Dz. U. Nr 43, poz. 248),
- 3) ustawa z dnia 1 marca 1949 r. o zmianie niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 18, poz. 109 oraz z 1958 r. Nr 23, poz. 97),
- 4) ustawa z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1968 r. Nr 7, poz. 43),
- 5) art. 14, 15 i art. 23 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu gruźlicy (Dz. U. Nr 27, poz. 170),
- 6) art. 8 ust. 3 i 4 oraz art. 18 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279 oraz z 1971 r. Nr 12, poz. 115),
- 7) ustawa z dnia 28 stycznia 1968 r. o zmianie i uzupełnieniu przepisów w sprawie nieuzasadnionej absencji w pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 12),
- 8) ustawa z dnia 6 lipca 1972 r. o podwyższeniu zasiłków przysługujących z ubezpieczenia społecznego w razie choroby pracownika (Dz. U. Nr 27, poz. 191).

144

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 5 maja 1983 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

1. Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zmianie niektórych przepisów o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego i o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. z 1983 r. Nr 5, poz. 33) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1975 r. Nr 20, poz. 105 i z 1983 r. Nr 5, poz. 33), z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst nie obejmuje następujących przepisów:

- 1) art. 51 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 20, poz. 105) w brzmieniu:

„Art. 51. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1976 r.”,

- 2) art. 1 ust. 1 i 4 oraz art. 15 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zmianie niektórych przepisów o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego i o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. Nr 5, poz. 33) w brzmieniu:

„Art. 1. 1. Osobom pobierającym w dniu wejścia w życie ustawy emerytury, renty inwalidzkie lub renty rodzinne przysługujące na podstawie przepisów:

- 1) ustawy z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców

i ich rodzin (Dz. U. Nr 38, poz. 225, z 1974 r. Nr 21, poz. 117 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43),

- 2) ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 20, poz. 105 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43),

- 3) ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (Dz. U. Nr 45, poz. 232, z 1976 r. Nr 40, poz. 235 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43 oraz Nr 32, poz. 140),

- 4) dekretu z dnia 4 marca 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 10, poz. 54, z 1977 r. Nr 11, poz. 43 oraz Nr 32, poz. 140),

- 5) ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników i niektórych innych osób prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 235 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43 oraz Nr 32, poz. 140)